

Jane Fallon

Op de man af

ROMAN

Wat als je minnaar
helemaal voor jou kiest,
als je hem net beu bent?

JANE FALLON

Op de man af

De Fontein

OP EEN FEL STREEPJE LICHT na dat zich langs het rolgordijn naar binnen wurmde, was het donker in de slaapkamer. Helen zag de klok verspringen naar kwart over acht. Ze wist dat ze Matthew eigenlijk wakker moest maken, maar ze wist ook dat hij dan woedend zou zijn, omdat ze de wekker niet had gezet. Hoe langer ze het uitstelde, des te chagrijniger hij zou zijn. Er zat niks anders op. Ze prikte voorzichtig met haar vinger tussen zijn ribben, en nog eens, want hij gaf geen sjoege. Toen draaide hij zich geïrriteerd om en graaide zijn horloge van het lage tafeltje, dat dienst deed als nachtkastje.

‘Godver, ik ben te laat.’

Helen keek slaperig toe hoe hij uit bed schoot, zijn donkergrijze haar gladstreek bij de slapen, en zijn kleren begon aan te trekken – het gebruikelijke uniform: zijn donkere, smaakvolle maatpak, zijn keurige overhemd en de zachte, zwarte kalfslederen schoenen. De douche sloeg hij dit keer over. Hij boog zich voorover om haar nog even snel ten afscheid te kussen en trok de slaapkamerdeur achter zich dicht. Helen bleef liggen. Het kussen rook vaag naar de Armani Black Code die ze hem had gegeven toen ze vier jaar bij elkaar waren. Ze staarde naar een scheur in het plafond. Die was absoluut groter dan eerst en ze vroeg zich af of ze het er met haar bovenburen over moest hebben. Niet dat ze die kende. In de twee jaar dat ze hier woonde, had ze hen hooguit een keer of drie, vier gezien. Het was een stelletje van in de dertig: hij was een beetje pierig om te zien, een bleke Betje, alsof hij nooit buiten de deur kwam. Zij droeg altijd een fleecetruï en had een nietszeggend bobkapsel. Je zou zo op het oog nooit vermoeden dat ze een woest seksleven hadden, maar Helen was er zo’n vijf keer per week getuige van. ’s Avonds, en soms ook ’s middags. Er werd een

hoop bij geschreeuwd en het klonk bepaald hartstochtelijk allemaal. De *O-schatjes* en de *Ja-daar-o-ja's* waren niet van de lucht, en er werd flink bij op de bedrand getimmerd. Het was ook weleens voorgekomen dat ze het deden op een moment dat zij en Matthew ook bezig waren. Toen was het op een kreunwedstrijdje uitgedraaid.

Ze hoorde de voordeur dichtvallen, gevolgd door Matthews zware voetstappen die de trap op liepen van het souterrain naar de straat en ze dacht erover om op te staan. Toch maar niet. Ze trok de dekens over haar hoofd, stak een arm de koude kamer in en rommelde wat tot ze de afstandsbediening van de tv vond. Wat voor zin had het om uit bed te gaan als ze er over een paar uur toch weer in zou duiken? Matthew was niet te laat voor zijn werk. En het was ook geen kwart over acht 's ochtends, maar kwart over acht 's avonds. Hij was te laat voor het eten, thuis, bij zijn vrouw. En zijn twee bloedjes van kinderen, niet te vergeten.

Matthew was namelijk getrouwd, niet met Helen maar met een vrouw die Sophie heette. De afgelopen vier jaar had Helen alle maandavonden op deze manier doorgebracht. De meeste woensdag- en donderdagavonden trouwens ook.

En elke maandag en elke woensdag en elke donderdag als Matthew om acht uur naar huis ging, bleef Helen alleen achter met een spannende keuze: in haar eentje tv kijken in bed of opstaan en tv kijken in de zitkamer, ook in haar eentje.

Ze lag in het hollerje van haar dekbed en luisterde naar een scène uit een soaphuwelijk dat niet zo soepel liep. Iemands echtgenoot die zijn vrouw ervan beschuldigde dat ze vreemdging. Een hoop geschreeuw kwam er aan te pas, alles gooiden ze er uit. Ze zouden uit elkaar gaan of bij elkaar blijven. Zo ging dat immers in soaps, maar Helen wist maar al te goed dat de werkelijkheid veel gecompliceerder was. De werkelijkheid was volstrekt oninteressant voor de tv, want er kwam nooit een oplossing. De werkelijkheid was dat er drie keer in de week een man bij haar over de vloer kwam, die een paar uurtjes bleef en die dan weer naar zijn vrouw ging alsof er niets aan de hand was. Week in, week uit. Jaar in, jaar uit.

Helen had nooit gedacht dat ze ooit nog eens iemands maitresse zou worden. Er waren eigenlijk maar drie dingen die ze wilde bereiken in

het leven: een dik betaalde baan in de pr, een eigen appartement en een man die ook helemaal van haarzelf zou zijn. Op de een of andere manier was ze geëindigd als iemands *personal assistant*. In gewone mensentaal is dat een secretaresse. Ze verdiende niet genoeg om iets te kunnen kopen, en dus huurde ze een tweekamerappartementje vlak bij Camden High Street, met aan de achterkant een klein donker binnenplaatsje, een scheur in het plafond en een grote vochtplek op de muur van de badkamer. En wat de man betrof, ach nou ja, ze geloofde heus wel in ware liefde en in trouw tot de dood ons scheidt, maar het was haar gewoon nooit overkomen.

Als kind was ze getuige geweest van de hondstrouwe toewijding van haar ouders aan elkaar, hun 'wij tegen de rest van de wereld'-verbond waarbinnen vaak zelfs geen plaats was voor haar, hun enige kind. Zelf was ze sindsdien altijd op zoek geweest naar die ene perfecte zielsverwant, zodat ze haar eigen Bende van Twee zou kunnen vormen. Dat die perfecte zielsverwant al de man van iemand anders zou kunnen zijn, was nooit bij haar opgekomen.

Ooit, in een vorig leven, was Helen verloofd met een andere man, de laatste in een reeks van langdurige relaties. Achteraf kon ze zich niet meer precies herinneren wat ze ooit in Simon had gezien. Nou ja, hij was natuurlijk jong en hij zag er lekker uit en hij had een redelijke baan en hij was precies ambitieus genoeg, maar toch, ze kon zich niet meer voor de geest halen hoe ze het in godsnaam vijf jaar met hem had kunnen uithouden. Behalve dan dat zij nu eenmaal zo in elkaar zat. Ze kon de erfenis waar haar ouders haar op relatiegebied mee hadden opgescheept met geen mogelijkheid van zich afschudden. Als ze eenmaal had besloten dat een relatie de moeite waard was, dan beet ze zich erin vast, al rinkelden er nog zoveel alarmbellen. En dus zag ze nooit onder ogen dat zij de enige was die plannen voor de toekomst smeedde, en was ze blind voor het waas van afwezigheid die over zijn ogen trok als zij het had over sparen voor een aanbetaling op hun toekomstige appartement. Ze had jaren van haar leven in die vent geïnvesteerd, dus die handdoek ging niet zomaar de ring in. Ze ging door, tot het bittere einde dat Simon voor hen in petto had. Dat moment kwam toen ze samen gezellig stonden te koken, zoals ze dat elke avond deden. In Helens beleving was dat een onomstotelijk bewijs voor het feit dat zij een volwassen en serieuze relatie hadden.

‘Ik word overgeplaatst,’ mompelde Simon terwijl hij de aardappelen die hij aan het schillen was in een vergiet gooide.

Helen sloeg haar armen om hem heen. ‘Heb je die promotie gekregen, dan? Regiomanager. Wauw! Dus dat wordt verhuizen naar Manchester.’

Hij schilde door, met gebogen hoofd, kennelijk verdiept in een aardappel met een wel heel venijnig oogje. ‘Eh... niet echt, nee.’

‘Waar gaan we dan heen?’ Ze werd zenuwachtig van hem, zoals hij daar stijfjes bleef staan, terwijl zij hem probeerde te omhelzen. Hij legde de dunschiller neer en keek haar plotseling aan, haalde diep adem als een derderangsacteur die zijn grote moment zou beleven met een zinnetje in een treurige soap.

‘Ik ga naar Manchester. Alleen.’

Daarna zei hij dat het uiteraard niets met Helen te maken had. Het lag helemaal aan hem, hij had bindingsangst, hij wilde zich niet nu al vastpinnen op een vrouw. Foute timing was het. Als hij Helen een paar jaar later tegen het lijf zou zijn gelopen, dan was hij waarschijnlijk wel klaar geweest voor de grote stap...

‘Ik hou ontzettend veel van je, het ligt echt niet aan jou. Ik ben gewoon een ontzettende klootzak. Maar ik weet dat ik het zo moet doen, omdat het anders aan me zou blijven knagen,’ jengelde hij door. Hij ging er helemaal in op. Er was echt geen andere vrouw in het spel, bezwoer hij haar, en Helen geloofde hem; ze had zelfs nog medelijden met hem gehad, want hij leek echt te lijden onder deze keuze.

Twee maanden later hoorde ze via via dat hij met iemand anders ging trouwen.

Helen was toen vijfendertig. Ze was gebutst en gebroken door het einde van de relatie en niet zozeer doordat ze Simon kwijt was. Ze trok het heel slecht, allemaal. Ze hield zichzelf voor dat ze nu de beest uit mocht hangen, dat ze er gewoon lekker even op los mocht leven zonder steeds stil te staan bij de mogelijkheid van een relatie. En alsof hij het rook, was daar ineens Matthew – die haar baas was, hoe kan het ook anders, en twintig jaar ouder dan zij. Clichés zijn immers niet voor niets clichés geworden. Hij was aantrekkelijk zoals mannen van in de vijftig aantrekkelijk kunnen zijn ondanks (of misschien wel dankzij) hun grijze haar en hun buikje. Hij was groot en blaakte van het zelfvertrouwen; hij had duidelijk plezier in zijn eigen

hanigheid. Zijn haar werd bovenop al dunner, maar hij droeg het nog steeds wat langer, en dan achterovergekamd, dus zijn kaalheid viel nauwelijks op. Als het moment zou aanbreken waarop het er allemaal afgeschoren moest worden, dan zou hij even fier door het leven gaan met een kale kop, want hij kwam overal mee weg, altijd. Hij stond in het leven op een manier zoals je dat vaak ziet bij mannen die op een dure kostschool hebben gezeten. Met een air van volkomen geloof in zichzelf, alsof ze de wereld willen uitdagen vanaf hun hoge plek op de sociale ladder. Toch kon hij je ook het gevoel geven dat jij de allerbelangrijkste medemens was. Fysiek gesproken was zijn meest in het oog springende, tevens zijn enige sterke punt, zijn bleekblauwe ogen. Verder was zijn gezicht nogal doorsnee. Toch stapte hij door het leven alsof hij een absolute adonis was, en het was moeilijk om daar niet in te trappen. Het feit dat hij op het werk zo succesvol was, had ook een sterk erotiserend effect op sommige vrouwen. Helen was een klassiek geval wat dat betreft. Maar hij was vooral leuk omdat je met hem kon lachen, omdat hij ontzettend leuk kon vertellen, en verschrikkelijk goed kon luisteren. En hij was trouw. Behalve aan zijn vrouw, natuurlijk.

Helen was bij Global PR begonnen toen ze vierendertig was; ze was er een beetje laat bij, omdat ze het grootste deel van haar eerdere volwassen leven had doorgebracht met reizen en feesten en geen gehoor had gegeven aan dat irritante stemmetje in haar hoofd dat haar de carrièreladder op wilde jagen voor het echt te laat zou zijn. Sinds ze terug was van haar wereldreis had ze het ene baantje na het andere versleten: secretaresse op een accountantskantoor, bedrijfsleidster in een winkel, dat soort dingen. Af en toe schreef ze op advertenties waarin werd gevraagd om een accountmanager voor een van de grotere, flitsender pr-bureaus, maar ze werd altijd keurig afgewezen. Uiteindelijk besloot ze dat ze waarschijnlijk beter onderaan kon beginnen, en dus had ze een baan geaccepteerd als de *personal assistant* van Matthew Shallcross, algemeen directeur van Global PR, een middelgroot, doch bloeiend pr-bureau.

Global was een enigszins overtrokken naam voor een bedrijf dat alleen maar Britse klanten had, maar ze hadden leuke klanten: allemaal aanstormende lievelingen van de roddelbladen. Het bedrijf was niet groot genoeg om te mogen werken voor de echt grote namen,

maar door de jaren heen had het geleerd om direct toe te slaan als iemand door dreigde te breken, om vervolgens bij te dragen aan die doorbraak met doordachte stunts. Het was ook wel zo gemakkelijk om klanten te hebben die voor alles in waren, zolang hun naam maar in de bladen kwam. Eens in de zoveel tijd was er eentje bij die er een puinhoop van maakte: dronken achter het stuur, iemand zwanger maken die niet zijn vrouw was, een bezoekje aan een ontwenningsskliniek. De accountmanagers van Global blusten dan de brandjes en harkten zo flink wat omzet binnen. Als je het handig aanpakte, droeg dit soort 'ongelukjes' juist bij aan het imago van de cliënt, en dat kon erg lucratief zijn. Het was natuurlijk wel een beetje fout om jonge, niet zo heel erg slimme mensen aan te moedigen om hun hele leven in handen van de pr-manager te leggen zodat het publiek ermee aan de haal kon, maar Helen beschouwde dit aspect als een van de scherpe, maar heerlijke kantjes van het vak. Na een poosje was ze het beu om haar vriendinnen te moeten corrigeren als ze haar weer eens uitmaakten voor secretaresse...

'Ik ben zijn *personal assistant*, hoor.'

'Maar wat doe je dan precies voor hem?'

'Nou gewoon, ik zorg voor hem... ik maak zijn afspraken, regel zijn vergaderingen en zo.'

'En je behandelt zijn post?'

'Ja, ook.'

'En je typt zijn brieven?'

'Nou en?'

'Dan doe je dus precies hetzelfde wat ik doe: typen, postbehandeling, agendabeheer. Dan ben je dus een secretaresse. Het wordt tijd dat je dat eens onder ogen ziet.'

Ze genoot echter van de geleende macht die ze had als assistente van de baas. Zij was degene die ja of nee kon zeggen op vergaderingen of telefoontjes en, toen ze er een poosje werkte, op verzoeken om persverklaringen. Toen hij haar eenmaal vertrouwde, liet Matthew haar alle persberichten lezen, en later zelfs opstellen, althans alle berichten over zijn minder belangrijke klanten. Hij stimuleerde haar in haar ambitie om ook haar eigen klanten te krijgen, en hoe meer hij haar daarin aanmoedigde, hoe sterker die drive werd.

Volgens Helen was een aantal dames op kantoor jaloers op haar hechte band met de machtigste man binnen het bedrijf, maar zij hield haar aandacht volledig bij haar werk, tot de dag van die fatale lunch. Als je haar voor die tijd zou hebben gevraagd wat ze vond van vrouwen die affaires begonnen met getrouwde mannen, dan had ze gezegd dat dat hele zielige types waren, en bovendien harteloze krenge. Dan had ze gezegd dat ze aan weinig dingen een grotere hekel had dan aan dat soort wezens. Wezens waar ze op neerkeek, wezens die men zelfs met de nek diende aan te kijken.

Helen had zich heus in de tijd dat ze voor hem werkte wel afgevraagd of ze Matthew eigenlijk aantrekkelijk vond, natuurlijk wel, en ze was toen tot de conclusie gekomen dat hij inderdaad best leuk was, voor een ouwe man, maar meer niet. Dus toen ze samen in een restaurant zaten en hij plotseling haar hand vastpakte, was ze zelf nogal verrast dat ze dat liet gebeuren.

‘Dit heb ik al zo lang willen doen,’ zei hij en Helen voelde hoe haar hart opsprong tot in haar keel. Ze had geen idee hoe ze hier op moest reageren, en dus deed ze niets, en liet ze hem al het werk doen.

Matthew ging door: ‘Weet je wat het is, ik vind je zo mooi. Ik probeer al maanden om niet aan mijn gevoelens toe te geven, maar het lukt me niet.’

Helen bloosde. Geen mooi, bescheiden blosje, zoals bij de heldinnen uit negentiende-eeuwse romans, maar een forse rodebietenblos, inclusief zweetdruppels.

‘Je weet natuurlijk dat ik getrouwd ben.’

Ze perste er moeizaam een bevestiging uit.

‘We hebben nog jonge kinderen. Als die er niet waren, dan... Nou ja, ik zal je maar niet vermoeien met flauwe smoesjes, je kent ze wel, zo van “mijn vrouw begrijpt me niet”, maar... nou ja, we zijn wel behoorlijk uit elkaar gegroeid. Het enige wat we in feite nog delen is de zorg voor onze kinderen. Meer niet.’ Hij lachte. ‘Heb je al een beetje door wat ik probeer te zeggen?’

Helen kon nog steeds geen woord uitbrengen. Haar vrije hand speelde wat met de steel van haar wijnglas.

‘Maar laten we het kalm aan doen. Ik zou het vervelend vinden als jij denkt dat ik er een probleem van zou maken als je niet wilt, op het werk, bedoel ik. Denk er maar gewoon eens over na, en als je

dan weet wat je wilt, en je wilt ook verder, nou ja, dan weet je me te vinden. Dat is eigenlijk alles wat ik wilde zeggen.'

En precies op dat moment wist ze dat ze met hem naar bed wilde. Het had iets te maken met zijn zelfverzekerde manier van doen, en met de manier waarop zijn vingers over haar hand streelden terwijl hij tegen haar sprak, en met de manier waarop hij zijn ogen strak op haar gezicht gericht hield terwijl zij begon te stamelen en te zweten. In een waas was ze weer teruggegaan naar kantoor en de rest van de middag had ze hem nauwelijks aan durven kijken.

Die avond had ze het er tot vervelens toe over met haar vriendin Rachel, in de kroeg.

'Wat vind je, moet ik het doen?'

'Nee,' zei Rachel.

'Maar misschien...'

'Nee,' zei Rachel.

'Maar als hij nou...'

'Hoor je nou wat ik zeg of hoe zit dat?' viel Rachel uiteindelijk uit. 'Hij is getrouwd. Niet doen, dus. Niet zo'n vrouw worden die wij haten.'

'De vrouwen die wij haten' droegen in belangrijke mate bij aan de band tussen Rachel en Helen. Al vrij snel nadat ze elkaar hadden leren kennen, tijdens het backpacken in India, waren ze begonnen met het aanleggen van een lijstje, en toen ze eenmaal terug waren in Londen, en Helen tijdelijk bij Rachel inwoonde toen ze op zoek was naar een eigen appartement, hadden ze de lijst ook daadwerkelijk uitgeschreven. Ze bewaarden allebei een kopietje en als ze bij elkaar op bezoek waren en te veel hadden gedronken, pakten ze het lijstje erbij voor wat nieuwe aanvullingen. Het punt 'vrouwen die de mannen van andere vrouwen afpakken' prijkte vanaf het begin op de lijst, maar in Helens beleving was zij helemaal niet zo'n soort vrouw. Om te beginnen had zij Matthew nooit aangemoedigd. Hij was degene die de jacht geopend had.

'Je hebt gelijk. Maar... ik denk dat hij me echt heel leuk vindt.'

'Godalle Jezus, mens. Natuurlijk vindt hij je echt leuk. Je bent goddomme twintig jaar jonger dan hij, en hij hoeft het maar te vragen of je rolt zo zijn bed in. En daarbij doe je zijn typewerk en zet je koffie

voor hem. Je bent de droom van elke bijna-bejaarde vent. Dus waarom zou hij je niet leuk vinden?’

‘Ik had het je ook niet moeten vertellen,’ zei Helen mokkend. ‘Ik wist wel dat je het niet zou begrijpen.’

De volgende ochtend wachtte ze tot Matthew alleen in zijn kantoor was. Ze ging naar binnen en deed de deur achter zich op slot.

‘Oké dan,’ zei ze.

‘Wat bedoel je, oké dan?’ Hij keek glimlachend op van zijn bureau. Ze bloosde.

‘Als jij nog wilt... je weet wel... dan vind ik dat oké, dan kunnen we... je weet wel... als jij nog wilt, tenminste. Want ik wil wel.’

Matthew moest lachen. ‘Kan ik misschien de sleutel krijgen van deze codetaal?’

Hij deed net alsof hij het kantoor rond gluurde. ‘Denk je dat we worden afgeluisterd?’

Helen zag paars. ‘Je weet best waar ik het over heb.’

‘Ja, dat weet ik inderdaad heel goed. En ik ben heel blij. Heb je woensdagavond iets te doen?’

Helen slikte hoorbaar.

‘Nee.’

Voor ze het wist, lag hij bij haar in bed en al haar gezonde verstand en al haar ambities en al haar principes gingen de ijskast in. En zowel Helen als haar vriendinnen bleven maar zeggen: ‘Hou er nu mee op, dit loopt nooit goed af’, maar ze luisterde niet, omdat ze uiteraard na een paar weken had besloten dat ze echt van hem hield en omdat hij uiteindelijk had opgebiecht dat hij ook van haar hield. En uiteraard had Matthew na een paar maanden gezegd dat hij heel graag weg zou willen bij Sophie, zijn vrouw, en dat hij dat ook zou doen, als de tijd daar rijp voor was. En, alweer uiteraard, dat was nu vier jaar geleden en hij was in al die tijd nog niet eens een weekend bij zijn vrouw weg geweest.

Het was wel een fantastische tijd, die eerste paar maanden met Matthew. Ze was nog nooit met een man van die leeftijd geweest, en hij was totaal anders dan jongens van haar eigen leeftijd. Hij zorgde er altijd voor dat je je heel bijzonder voelde. Ondanks het feit dat ze

bijna nooit uitgingen, uit angst te worden betrappt, had hij haar wel met allerlei dingen laten kennismaken die voor haar volkomen nieuw waren, zoals eten en muziek en wijnen waar ze nog nooit van gehoord had. En aangezien haar verliefdheid nog kersvers was, en ze hem graag voortdurend een plezier wilde doen, deed ze net alsof ze alles even prachtig vond. Ook die dingen waarvan ze toen al wist dat ze die later zou verafschuwen, als de relatie wat meer gesetteld was. Dingen als Miles Davis en ganzenlever en mierzoete Château d'Yquem.

Op hun vierde 'afpraakje' had hij een vertaling van Beudelaire's *Les fleurs du mal* voor haar meegenomen, met de mededeling dat ze zoiets vast nog nooit gelezen had. Helen had hem niet verteld dat ze nogal goed was in Frans, maar ze bedankte hem uitbundig, want ze wilde niet ondankbaar overkomen. Bovendien had ze nog nooit een poëziebundel van een man gekregen. Later die avond, toen ze postcoïtaal lagen na te gloeien in haar bed, vroeg hij haar naar haar levensgeschiedenis.

'Bij het begin beginnen,' zei hij, en hij leek oprecht geïnteresseerd in zelfs de kleinste details uit haar verleden. Toen ze begon te vertellen over de tijd dat ze uit huis ging en naar Londen verhuisde, raffelde ze het verhaal over haar studie een beetje af, maar daar nam hij geen genoegen mee.

'Wat heb je gestudeerd dan?'

Helen voelde dat ze een kleur kreeg. 'Nou, eh... Frans,' mompelde ze.

Matthew kwam op zijn ellebogen overeind en keek haar aan. 'Frans?'

'Frans, ja.'

Hij begon te glimlachen. 'Ook literatuur, dus?'

'Ja, zoiets.'

'Zoiets?'

'Ik bedoel: ja, ook literatuur.' Ze bloosde nu verschrikkelijk. Waarom had ze dat eerder die avond niet gewoon verteld, toen hij met die bundel op de proppen kwam?

'Dus... Beudelaire...?'

'Daar ben ik op afgestudeerd.'

Matthew kwam niet meer bij van het lachen. 'Waarom zei je dat dan niet?'

‘Omdat ik het niet voor je wilde verpesten, met je cadeautje.’

Hij kuste haar op haar voorhoofd. ‘In dat geval mag jij die gedichten mooi eens aan mij uitleggen, want ik snap er geen bal van. Ik vond het omslag gewoon mooi.’

Ze wist best dat hij haar als een klein kind behandelde, hoewel ze niet begreep waarom ze dat niet erg vond. Het kwam waarschijnlijk omdat er nog nooit iemand zoveel interesse in haar had getoond. En het was ook wel lekker om niet degene te zijn die altijd maar zijn best moest doen voor de ander. Het was een hele bevrijding om eens niet voortdurend de verstandigste te hoeven zijn.

Matthew had natuurlijk ook een heel leven achter de rug. Niet alleen omdat hij getrouwd was en kinderen had, maar hij liep nu eenmaal twintig jaar langer dan zij rond op deze aarde. Ze had geen idee waarom dat zo’n indruk op haar maakte – al dat gezever van de vorige generatie over die geweldige jaren zestig boeide haar voor geen meter – maar toch had het iets: het feit dat hij dat allemaal had meegemaakt.

In het begin van hun relatie zorgde Helen er altijd voor dat ze haar mooiste ondergoed droeg op Matthewdagen. Dan stormde ze uit kantoor naar huis, zodat ze nog tien minuten had om onder de douche te gaan en andere kleren aan te kunnen trekken. Hun avonden draaiden altijd om de seks, en hun opwinding werd alleen maar groter doordat ze maar zo beperkt toegang tot elkaar hadden, en door het verlengde voorspel van een dag op kantoor waarin ze elkaar zuiver zakelijk moesten benaderen. Na een poosje vielen ze ook bij elkaar in slaap. Helen vond dat daaruit bleek dat hun relatie een andere fase in was gegaan, dat ze nu ook op een dieper niveau een verbond waren aangegaan. Dat bleek toch wel uit het feit dat ze echt konden ontspannen in elkaars gezelschap. Ze maakte zich er niet meer druk om of ze nu dure setjes droeg of goedkope onderbroeken, en ze ging ook niet meer steeds haar make-up bijwerken zodra hij maar even de kamer uit was. Ze keek met vertedering terug op die schitterende tijd, dat perfecte stadium waarin fysiek verlangen gepaard ging met kameraadschap en diep wederzijds respect. Maar die fase duurde niet lang. Tegenwoordig had de slaap de overhand gekregen, aangezien Matthew vooral erg uitgeput was van zijn veeleisende werkzaamheden. En Helen merkte steeds vaker dat ze dat eigenlijk helemaal niet

zo erg vond. Het had ook wel iets stellerigs, iets echters dan al die overdreven passie van vroeger. Dan maar minder opwinding, dat was toch helemaal geen probleem? Je kunt elkaar niet eeuwig om de tafel achternazitten.

Na een paar maanden begon Matthew het vervelend te vinden om Helen een dictaat op te geven of om haar te vragen voor hem langs de stomerij te gaan, en dus had hij haar laten overplaatsen. Personeelszaken vatte dit uiteraard op als 'die Helen, daar valt niet mee te werken' of 'die Helen, die bakt er niks van', of allebei, en dus kwam er van de eerder op handen zijnde promotie nooit meer iets terecht. Ze had natuurlijk ook gewoon een andere werkgever kunnen zoeken en elders haar geluk kunnen beproeven, maar daar was het op de een of andere manier nooit van gekomen, en dus was ze nu officieel een secretaresse, meer niet. Het probleem was, als ze weg zou gaan, zou ze ook die gestolen momenten moeten missen die ze gedurende de dag met Matthew had, en diep vanbinnen wist ze best dat hij iemand anders zou uitzoeken als zij niet meer in de buurt was.

En dus werkte Helen nu voor Laura, een van de andere directieleden, negenendertig jaar jong, die ook als *personal assistant* was begonnen maar die wel was opgestoten in de vaart der volkeren. Laura was goed in haar werk en was bovendien een aardige baas, die Helen stimuleerde en steunde. Ze gaf haar altijd de eer die haar toekwam (en dat gebeurde vaak, want Helen was heel slim, hoewel ze dat zelf leek te zijn vergeten, en ze had heel veel goede ideeën waar Laura haar zeer om waardeerde) en maakte geen probleem van haar mood swings. Het zou niet bij haar opkomen om Helen te vragen voor haar naar de stomerij te gaan. Helen haatte Laura.

Toen zij en Matthew pas bij elkaar waren, had Helen haar schuldgevoel weten te onderdrukken door nooit aan zijn vrouw te denken. Ze deed net alsof de affaire maar kort zou duren, gewoon om haar even over Simon heen te helpen en om haar weer wat zelfvertrouwen te geven. Het deugde niet, maar het zou verder zo'n vaart niet lopen, en dan zou niemand er verder nog last van hebben. Na een poosje, toen het tot haar doordrong dat het allemaal net ietsje gecompliceerder lag, was het schuldgevoel toch gekomen. Eerst met kleine speldenprikjes, en later met grote golven, waardoor ze zichzelf nauwelijks nog in de spiegel durfde aan te kijken. Hoe zou zij zich voelen als ze 's ochtends

haar man gedag zou zoenen zonder te weten wat voor dubbelleven hij er op na hield? Het viel toch niet te ontkennen dat als alle vrouwen met hun handen van alle getrouwde mannen af zouden blijven, er nooit meer een echtgenote zou zijn die de vernedering van het vreemdgaan van haar man hoefde te ondergaan. Die ene vrouw die zich niet aan die regel wenste te houden, bracht alle andere vrouwen in gevaar. En zij was die ene vrouw.

Ze wist dus maar al te goed dat ze nu een einde zou moeten maken aan haar relatie met Matthew, voordat er echt ellende van kwam, maar opeens leek het allemaal helemaal niet meer zo eenvoudig. Ze had gevoelens voor hem. Ze zou hem missen. Waarom ben ik degene die hem moet opgeven? dacht ze op een dag. Hij houdt toch zeker van mij? Toen kwam ook de jaloezie, telkens als Matthew de naam van zijn vrouw noemde. En zomaar ineens wilde ze het gevecht om deze man aangaan, en om dat gevecht aan te kunnen gaan moest Sophie gedemoniseerd worden en tot vijand worden verheven. Je kunt nu eenmaal niet vechten tegen een vrouw met wie je medelijden hebt. Die slag verlies je altijd.

Deze uitgave is gebaseerd op de derde druk, maart 2009

Oorspronkelijke titel: *Getting Rid of Matthew*

First published by Penguin Books, Londen, 2007

Copyright © 2007 by Jane Fallon

The moral right of the author has been asserted

Copyright © 2007, 2021 voor deze uitgave:

Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling: Anna Livestro

Omslagontwerp: De Weijer Design, Baarn

Omslagillustratie: © Shutterstock en De Weijer Design, Baarn

Opmaak binnenwerk: Het vlakke land, Rotterdam

ISBN 978 90 261 6234 3

ISBN e-book 978 90 325 1441 9

ISBN audio 978 90 261 5721 9

NUR 302

www.uitgeverijdefontein.nl

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.